

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Mojмира Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED] a maloletej [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED], všetci právne zastúpení Advokátskou kanceláriou SLAMKA & Partners s. r. o., Radlinského 29, Dolný Kubín, v mene ktorej koná JUDr. Róbert Slamka, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co 145/2017-1123 z 28. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 96/2018 z 11. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a maloletej [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [redacted]; [redacted]; [redacted] a maloletej [redacted] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 145/2017-1123 z 28. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 96/2018 z 11. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovatelia v procesnom postavení žalobcov podali na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie, že nehnuteľnosti, pozemky v katastrálnom území Krásno nad Kysucou (ďalej len „pozemok“) patria do dedičstva po ich právnej predchodkyňi. Okresný súd rozhodol rozsudkom (v poradí šiestym) sp. zn. 9 C 471/1998 z 19. januára 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu sťažovateľov zamietol.

Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli: *„Predmetom uvedeného sporu bolo určenie spoluvlastníckeho podielu právnej predchodkyne sťažovateľov k nehnuteľnostiam... v podiele 1/4-ina, a to jednak titulom samotného osvedčenia zo dňa 05.07.1957 zapísaného do pozemkovej knihy pod č.d. 0351/60, poťažne na základe následnej dobromyseľnej držby titulom predmetného osvedčenia a uplynutia vydržacej doby ku dňu 01.01.1992 v zmysle novely OZ č. 509/1991 Zb.*

Súd prvej inštancie žalobný návrh sťažovateľov o určenie, že nehnuteľnosti... patria do dedičstva po ich právnej predchodkyňi zamietol, nakoľko mal za to, že právna

predchodkyňa sťažovateľov nebola dobromyseľnou v držbe vecného práva, čo má podľa názoru súdu dokazovať aj konanie samotnej právnej predchodkyne sťažovateľov, ktorá sa pôvodným žalobným návrhom podaným v tomto konaní domáhala určenia vecného bremena - práva prechodu a až následne (po podaní pôvodnej žaloby) sa domáhala určenia spoluvlastníckeho práva k pozemkom tvoriacim predmet tohto konania. Z tohto dôvodu sa teda podľa názoru súdu prvej inštancie právna predchodkyňa sťažovateľov nemohla cítiť byť oprávnenou a dobromyseľnou držiteľkou sporných nehnuteľností.“

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti popísali vzťah právnych predchodcov účastníkov konania, ako aj okolnosti začiatku sporu týkajúceho sa užívania pozemku. Sťažovatelia uviedli, že právny predchodca žalovaných v minulosti podal žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k pozemku, ktorá bola zamietnutá s odôvodnením, že on je výlučným vlastníkom pozemku. Podľa názoru sťažovateľov „Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že predmetné parcely tvoriace pôvodný spoločný dvor (EN parcela č. [REDAKOVANÉ]) sa užívali právnymi predchodcami sporových strán spoločne...“

To, že právna predchodkyňa sťažovateľov podala pôvodne žalobu o zriadenie vecného bremena napokon malo svoj dôvod a síce, že na podanie takejto žaloby bola vyzvaná zo strany Mestského úradu Krásno nad Kysucou z roku 1998, nakoľko právny predchodca žalovaných hodlal predmetnú parcelu oplotiť a tým trvale zabrániť v jej užívaní a prechode.

Sme toho názoru, že právne posúdenie veci v tom, že právna predchodkyňa svojim konaním, že vo veci nepodala hneď na začiatku žalobu o určenie vlastníckeho práva, je vo vzťahu k určeniu jej vlastníckeho práva, posúdením neprimerane tvrdým a arbitrárnym. Ak právna predchodkyňa podľa našich tvrdení mala vlastnícke právo v žalovanom podiele nadobudnúť na základe vydržania ešte pred týmto dátumom, t. j. ešte pred podaním pôvodnej žaloby dňa 30.03.1998, je názor, že vlastnícke právo stratila svojim konaním, resp. že jej držba nebola oprávnená, názorom nesprávnym a nezákonným.“

4. Sťažovatelia porušenie už označených práv vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu odvíjajú najmä od skutočnosti, že podľa ich názoru „... krajský súd však vôbec neposudzovali otázku držby a prípadného vydržania vlastníckeho práva právnou predchodkyňou sťažovateľov v období od 05.07.1957 do 01.01.1992 vo väzbe na konštatovanie existencie perfektného titulu nadobudnutia a existencii nerušeného faktického stavu k držanej veci (užívanie spoločného dvora) a to v zmysle záverov konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR pre danú oblasť právnej úpravy.

...Krajský súd.... dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nakoľko nesprávne s konštantnou judikatúrou a právnou úpravou zákona č. 40/1964 Zb. v znení novely č. 509/1991 Zb. (§ 129, § 130 a § 134) posúdil držbu právnej predchodkyne sťažovateľov vo vzťahu k existencii objektívneho právneho titulu nadobudnutia a preukázaného nerušeného užívania sporných pozemkov právnou predchodkyňou od 05.07.1957 do 01.01.1992.“.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovatelia vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v podstate zotrvali na svojej právnej argumentácii a naďalej tvrdia, že «Ak právna predchodkyňa sťažovateľov na základe riadneho titulu nadobudnutia a nerušeného ďalšieho faktického (užívacieho stavu) nehnuteľnosť dobromyseľne držala a vzhľadom na zmeny v právnych predpisoch platných v čase od roku 1957 (rok vstupu právnej predchodkyne do držby) a následného plynutia zákonnej vydržacej doby, nadobudla vlastnícke (spoluvlastnícke) právo k nehnuteľnej veci (pozemku) na základe vydržania k 01.01.1992, nemohla byť tohto riadne nadobudnutého vecného práva „zbavená“ tým, že až po uplynutí vydržacej doby podala v roku 1998 nesprávne formulovaný žalobný návrh.».

6. Vo vzťahu k porušeniu práv najvyšším súdom sťažovatelia uviedli: „Najvyšší súd SR uznesením... dovolanie sťažovateľov s poukazom na § 447, písm. c) CSP odmietol, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Domnievame sa, že Najvyšší súd SR tu rozhodol procesné nesprávne, nakoľko Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí v odseku 13 konštatoval, že sťažovatelia zákonu zodpovedajúcim spôsobom

vymedzili právnu otázku, riešením ktorej sa odvolací súd podľa ich názoru odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo by samo o sebe malo zakladať prípustnosť takéhoto dovolania podľa § 421, ods. 1, písm. a) CSP a v ďalšom pokiaľ sa dovolací súd nestotožnil s odklonom tak, ako ho špecifikovali sťažovatelia v dovolaní, mal ich dovolanie postupom podľa § 448 zamietnuť a nie odmietnuť tak, ako sa tomu stalo v tomto prípade.“

7. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezhom:
„1. Základné práva sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznané v čl. 46 ods. 1, čl. 20, ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3Cdo 96/2018 zo dňa 11.10.2018 a rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn.: 9Co/145/2017-l 123 zo dňa 28.09.2017 porušené boli.

2. Ústavný súd SR uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3Cdo 96/2018 zo dňa 11.10.2018 a rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn.: 9Co/145/2017-1123 zo dňa 28.09.2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Žilina na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR a Krajský súd Žilina sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľom... trovy právneho zastúpenia...“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona

o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

14. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

16. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu práv je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Ústavný súd zdôrazňuje právny názor, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (akcentujúc pritom rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54), t. j., že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní je sťažovateľom lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému rozsudku) krajského súdu (m. m. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010).

18. Sťažovateľom sa s ohľadom na výsledok konania pred všeobecnými súdmi síce môže javiť odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu ako nedostatočné, resp. nezaoberajúce sa podstatnými okolnosťami prípadu, avšak vzhľadom na dĺžku celého konania je rozsah prieskumu krajského súdu (ktorý sa stotožnil so závermi okresného súdu) postačujúci a ústavne udržateľný.

19. Krajský súd postupoval v zmysle § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pokiaľ v odôvodnení napadnutého rozsudku odkázal na správnosť rozsudku okresného súdu. V nadväznosti na túto skutočnosť je nutné uviesť, že úlohou okresného súdu (a následne aj krajského súdu a najvyššieho súdu) bolo rozhodnúť iba o tom, či právna predchodkyňa sťažovateľov bola dobromyseľnou v tom, že jej patrí právo.

Pokiaľ krajský súd postupoval zákonným spôsobom (t. j. v zmysle § 387 ods. 2 CSP), nemôže ústavný súd takýto postup vyhodnotiť ako nedostatočný alebo svojvoľný.

K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

20. Ústavnú sťažnosť aj v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ťažiskom námietok sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu je ich nesúhlas s právnou argumentáciou najvyššieho súdu v otázke preukázania dobromyseľnosti držby ich právnej predchodkyne.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne a presvedčivo odôvodnil záver napadnutého uznesenia o tom, prečo nie je dovolanie sťažovateľov založené na tvrdení, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípustné.

21. Ústavný súd preskúmal aj priložené dovolanie sťažovateľov a konštatuje, že na preukázanie odklonu rozhodovania krajského súdu uviedli sťažovatelia tri rozsudky najvyššieho súdu.

Ústavný súd z napadnutého uznesenia ďalej zistil, že najvyšší súd sa zaoberal tvrdeným odklonom v napadnutom rozsudku krajského súdu, a pritom dostatočne odôvodnil (body 14.1 – 14.3 napadnutého uznesenia) záver o tom, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: „Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj na právny dôvod (titul), ktorý by mohol mať za následok vznik toho práva, vydržanie ktorého sa tvrdí. Dobromyseľnosť oprávneného držiteľa musí byť daná už pri vzniku držby a potom po celý priebeh vydržacej doby.

V danom prípade zo spisu vyplýva, že poručiiteľka sa žalobou doručenou prvoinštančnému súdu 30. marca 1998 domáhala určenia, že ako oprávnená z vecného bremena zaťažujúceho sporný pozemok má právo prechádzať cez túto nehnuteľnosť. V žalobe vyslovene uviedla, že dlhoročne využívala svoje právo prechodu cez sporný pozemok. Aj svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení odôvodňovala tým, že inak (ak by nebolo vyhovené jej žalobe) by bolo ohrozené jej právo prechodu cez pozemok žalovaného. Nijakým spôsobom sa v tejto žalobe nevyjadrila, že je spoluvlastníčkou sporného pozemku. Neznamená preto odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (logický) záver súdov, že ak by poručiiteľka skutočne bola subjektívne presvedčená, že do držby sporného pozemku vstúpila už na základe osvedčenia Č.d. 0351/60 a že dňom 1. januára 1992 ju treba považovať za (spolu)vlastníčku sporného pozemku, neobrátila by sa na súd v roku 1998 so žalobou o určenie, že je oprávnená z vecného bremena (vecného práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve niekoho iného). Podobne nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu právna úvaha odvolacieho súdu, podľa ktorej ak by sa poručiiteľka skutočne domnievala, že sporný pozemok drží ako (spolu)vlastníčka, podala by v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (majúcemu povahu tzv. iudicium duplex) k spornému pozemku odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 6 C 494/1995, ktorý konštatoval, že [REDACTED] je výlučný vlastník sporného pozemku.“

23. Z pohľadu ústavného súdu a s poukázaním na citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia treba predovšetkým zdôrazniť, že napadnuté uznesenie obsahuje veľmi podrobné zhrnutie skutkového stavu, z ktorého sa pri rozhodovaní vychádzalo, ako aj podrobnú teoreticko-právnu analýzu problematiky dobromyseľnosti v nadväznosti na inštitút vydržania vlastníckeho práva.

Prijaté závery sa v rámci skutočností, ktoré sú ústavnému súdu z obsahu ústavnej sťažnosti a z obsahu pripojených listinných dôkazov známe, nejavia ani ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené.

24. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

25. K sťažnostnej námietke týkajúcej sa procesného pochybenia najvyššieho súdu spočívajúceho v tvrdení sťažovateľov, že *„pokiaľ sa dovolací súd nestotožnil s odklonom tak, ako ho špecifikovali sťažovatelia v dovolaní, mal ich dovolanie postupom podľa § 448 zamietnuť a nie odmietnuť“*, ústavný súd uvádza, že za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo ratifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

26. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

27. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý.

Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012, II. ÚS 558/2016).

28. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

29. Sťažovatelia porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíjajú zrejme od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) odmietol, konštatuje, že v takom prípade nemohlo ani dôjsť k porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo treba ich ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv, dospel k záveru, že je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019